

Násilí bylo vždy přítomné v americkém národu, jeho kultuře a literatuře. Pokud vezmeme v úvahu nezměrné množství násilných scén v současném zábavním průmyslu, bylo by přirozené, aby byly emoce otupeny do té míry, že by byly schopny zpracovat jakkoli odpudivé násilné výjevy. O to více jsou překvapivé reakce na romány *Krvavý poledník* a *Cesta* amerického spisovatele Cormaca McCarthyho. Tváří v tvář nepopsatelnému zlu mnozí čtenáři ucukli hrůzou a všudypřítomné násilí obou děl podnítilo řadu ohlasů z obce kritiků. Romány se sice výrazně liší dobou, do které jsou zasazeny (jihozápad USA 19. století v *Krvavém poledníku* silně kontrastuje s post-apokalyptickou budoucností *Cesty*), ale zdánlivá propast mezi oběma skupinami postav a především mezi nimi a čtenáři je pouze další léčka McCarthyho plánu, skrz nějž nám odkrývá nepříjemné skutečnosti o lidském rodu. Ačkoli by autorova důkladná analýza dostupných zdrojů mohla lehce působit jako systematická výpověď o nutnosti, ba dokonce zálibě v krveprolití a vyvražďování specifická v daných podmínkách, bylo by mylné a protichůdné autorově celkové tvorbě vyvodit závěr, že se jedná spíše o anomálii než typickou charakteristiku lidstva. Nepřátelství, které opanuje oba romány, nelze chápat jako typický rys konkrétní oblasti či národa, ale jako příklad podvědomého kulturního mechanismu. Jako velké překvapení pro čtenáře i kritiky pak působí zjištění, že i v románu autora proslulého hrůzostrašnými scénami lze najít jiskru naděje. Tato je jednou z nejvýznačnějších charakteristik autorova díla, neboť je nemožné najít neochvějný a jasně vymezený systém v dílech, která překračují jakoukoli možnou hranici.